

Sygn. akt IV CSK 359/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko F. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt XII Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanej F. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w B. na rzecz powódki E.**

**Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w [...] kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu sprawy z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o zapłatę, na skutek apelacji Pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 24 października 2018 r., oddalił apelację i zasądził od Pozwanego F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz Powoda E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 2.700,- (dwa

tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną złożył Pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232. k.p.c. i art. 232 zdanie drugie k.p.c. Mając powyższe na uwadze wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uchylenie w całości wyroku będącego przedmiotem niniejszej skargi kasacyjnej jak i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 24.10.2018 r. (sygn. akt: V GC [...]) i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódka wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej, a w każdym przypadku o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powódki kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego jest ukształtowana jako środek zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym (szczególnym). Jego rozpoznanie musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, obok interesu indywidualnego skarga powinna mieć swoje źródło w interesie publicznym. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem przed sądem trzeciej instancji (odwoławczym od orzeczeń wydanych przez sądy dwóch instancji w sprawie indywidualnej skarżącego). Powyższe okoliczności determinują zakres dopuszczalności skargi kasacyjnej, charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, a także - co pierwszorzędne na etapie rozstrzygania w ramach tzw. przedsądu - wymagania stawiane treści skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących przypadkach: jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach oceny wniosku o skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy ogranicza się wyłącznie do wskazanych w skardze okoliczności uzasadniających jej przyjęcie. Na tym etapie nie podlegają ocenie Sądu Najwyższego podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie.

Wykazanie występowania przesłanki skargi kasacyjnej, jej prawidłowe, wyczerpujące i zgodne z utrwalonymi w judykaturze standardami uzasadnienie spoczywa każdorazowo na skarżącym, który w zależności od występującej w jego ocenie przesłanki oraz treści przepisów i wskazywanych problemów, powinien przedstawić wywód odpowiadający wymaganiom stawianym profesjonalnemu pełnomocnikowi i stanowiący wykazanie przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie treść wniosku i jego uzasadnienia wskazują, iż w ocenie Skarżącej występuje przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W związku z tym wypada przypomnieć, że w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności zachodzi wówczas, gdy wykazane zostaną łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa dokonane przez Sąd *ad quem* w skarżonym orzeczeniu. Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15, niepublikowane). Okoliczności te powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła. Oznacza to, że wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, dostrzegalnej bez głębszej analizy prawniczej wykładni

lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący przedstawiając powyższe powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. *inter alia* postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W niniejszej sprawie uzasadnienie wniosku nie czyni zadość powyższym wymaganiom.

Skarżąca nie wskazała tego, na czym polega naruszenie przez Sąd art. 227 k.p.c. Z kolei zarzut dotyczący naruszenia art. 232 zdanie drugie k.p.c. sprowadza się do kwestionowania ustaleń Sądu, tj. braku udowodnienia przez Skarżącą wysokości wierzytelności, która miała być przedmiotem potrącenia. Skarżąca nie wskazała, dlaczego uznaje, że doszło do naruszenia tego przepisu przez Sąd, tj. w czym upatruje, że Sąd w tym względzie powinien działać z urzędu. W orzecznictwie przyjmuje się, że jedynie w wyjątkowych wypadkach dopuszczenie dowodu z urzędu może zostać uznane za obowiązek, którego naruszenie byłoby uchybieniem procesowym (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2000 r., sygn. akt I CKN 661/00, niepubl.). W szczególności nie powinno to dotyczyć sytuacji, gdy strona reprezentowana jest przez profesjonalnego pełnomocnika (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2020 r., sygn. akt IV CSK 114/20, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, iż w niniejszej sprawie doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Ponadto nie przeprowadziła też wywodu wskazującego w czym upatruje naruszenia przepisów prawa. Skarżąca ograniczyła się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do stwierdzenia, że wnioski z materiału dowodowego powinny być odmienne od tych, przyjętych przez Sąd.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c., a także § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

ke